

tillid mod os? Ja, for det første maa vi huske det røde Spøgelse *Ukvindeligheden*, som altid males paa Væggen, naar noget nyt kommer frem i Kvindesagen. Frygten herfor synes ved denne Tid at have faaet Vand paa sin Mølle ved de — for Resten meget uskyldige — Forsyndelser mod Skik og Brug, som nogle af de første Banebrydere mulig havde gjort sig skyldig i. Jeg fik tit og mangen Gang en Historie at høre om en kvindelig Naturforsker, som plejede at vise sig paa Gaden uden Overtøj med et gult Læderbælte og Handsker à la Karl XII, og som undertiden — o Rædsel — kunde tømme en halv Pilsner paa Laboratoriet og det tilmed i Herrernes Nærværelse; somme var ikke engang rigtig sikre paa, at hun benyttede Glas dertil! Den Slags Historier fortæltes flittig og holdt sig des længere, fordi de kvindelige Studenter endnu udgjorde et saa forsvindende Mindretal, at de fleste, som fortalte dem, aldrig havde haft Lejlighed til at lære nogen af vor mistænkte Art at kende.

Men et lille Mindretal er altid udsat for at blive lagt Mærke til, og det er sikkert nok, at vi følte os iagttagne i den Grad, at vi maaske af lutter Undseelse paatog os en kæk Mine, og saa var vi uhjælpelig dømt som ukvindelige. Faa som vi var, og fordelte paa forskellige Fag, havde vi sjælden Lejlighed til at støtte hverandre paa Forelæsninger, Laboratorier o. lign., og hver af os fik nok som prøvet den Fornøjelse at være ene ung Pige mellem et Par Hundrede Herrer. Vi vidste jo nok, at vi ikke var udsatte for, som en tysk Dame, der havde forvildet sig ind paa en historisk Forelæsning i Berlin, at blive høflig ført ud af Professoren. Der var maaske ofte megen Godmodighed og Velvilje i Studenternes „interesserede“ Blikke; men det føltes dog pinligt i Begyndelsen, og der behøvedes kun en lille Spydighed fra Herrernes Side, saa følte vi os straks, grønne som vi var, som en Smule Stedbørn af „Alma mater Upsaliensis“. Saaledes var jeg i mit første Semester ikke udviklet nok til bare at le, da Professoren i Æstetik talte om de græske Kvinders indestængte Tilværelse i Kvindeboligen, og en Student bag ved mig halvhøjt ytrede: „Der skulde de saamænd være blevet“.

Det var dog ikke alene Fordomme mod Kvindesagen, der i Forening med vor Faa-tallighed udsatte os for smaa Ubehageligheder. Foruden vort Ry for Ukvindelighed, maatte vi ogsaa bære Beskyldninger for Radikalisme, ja Ateisme, noget som mest kom af, at vi naturligvis blev bedst modtagne af de mere liberale

Universitetslærere og Studenter. En pæn, ung Teolog udtrykte en Gang ganske naivt de konservative Studenter Mening om os: „Hvor glædeligt, at der endogsaa findes aandeligt Liv blandt de kvindelige Studenter“, udbroød han, da han traf et Par saadanne Individer paa en Bazar til Fordel for K. F. U. M.

Den Omstændighed at, som før nævnt, hver eneste iblandt os i sin Værtindes eller Balkavallers Omdømme var en Undtagelse, af hvis kvindelige Optræden det ahang, hvorledes de studerende Kvinders Sag skuldé udvikle sig, gav os naturligvis en hel Del at grunde paa. Hvordan skulde man forholde sig? Enten undgaa al Omgang med „de vildledte Kammerater“ eller nærme sig til dem for at virke „forædlende“?

I 1889 naaede vi virkelig som Tilhørere ved Forelæsningerne over nordisk Sprog det respektable Antal *fire*, og næste Aar var vi otte unge Piger, der oftere samledes i et indre Værelse paa et Konditori og diskuterede Kammeratspørgsmaalet uden Ordstyrer, d. v. s. saaledes at den, der kunde raabe højest overdøvede de andre. Den første Sammenkomst af alle kvindelige Studenter fandt Sted snart efter ved et Eksamensgilde, foranstaltet af denne Kreds. Vi havde maaske næppe saa snart naaet at slutte os sammen, dersom vi ikke havde faaet en Haandsrækning fra en Kant, vi mindst havde ventet sligt fra. Vi hørte, at en Upsalastudent havde gjort Skandinaviens studerende Kvinder den Ære i et tysk Blad at fremstille dem som et samfundsfarligt Element, noget i Stil med de kvindelige Nihilister i Zürich, hvorvel vi hidtil mere havde syndet mod Konventionens end mod Moralens Love. For at gengive Forfatterens egen mere sirlige end nøjagtige Udtryksmaade, „mylrede vi omkring paa Gaderne“ (vi femten!) og „fordunklede det *evig kvindelige* ved Pincenez, kortklippet Haar og krumme Rygge“. Naar han endvidere paastod, at han kendte et Universitet, hvor de kvindelige Studenter kunde sidde og drikke til langt ud paa Natten sammen med mandlige Kammerater, laa det nær at tro, at han mente Upsala. Saavel Studenter som nogle Universitetslærere fandt, at de burde gøre Indsigelser. Bladet maatte optage et Dementi fra Upsala, hvortil Redaktionen søjede en lille Undskyldning, der sluttede saaledes: „Vi bøjer os ridderlig for den svenska flicka“.

Saaledes havde vi udstaaet vor første lille Forfølgelse og faaet vor første hæderlige Omtale, hvilket naturligvis gav Stødet til en Sammenslutning. De fleste af os følte Trang til et snævrere Kammeratliv, der kunde erstatte